

Schorsing en overplaatsing

1. Het ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift met bijlagen van 1 juni 2010 is door appellante beroep ingesteld tegen een besluit van verweerster van 21 april 2010, alsmede tegen een besluit van 10 mei 2010.

Verweerster heeft op 15 juni 2010 een verweerschrift ingediend.

De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van de commissie te Eindhoven op 23 juli 2010. Verschenen is appellante, bijgestaan door mr., advocaat te

Verweerster heeft zich laten vertegenwoordigen door haar gemachtigde mr., advocaat te

2. De feiten

2.1. Appellante is vanaf 2000 in dienst van verweerster in de functie van docent bij het MBO. Zij is laatstelijk geplaatst bij het organisatieonderdeel, het team, op de vestiging van te

2.2. Op 31 maart 2010 is er tijdens een studieochtend van het-team een aanvaring geweest tussen appellante en haar collega, teamleidster van het-team. Dit heeft geleid tot een gesprek van beide betrokkenen met de directie op 8 april, waarin te kennen heeft gegeven dat zij binnen of buiten zal gaan solliciteren als appellante in het team wordt gehandhaafd. De directeur heeft gezegd met de overige directieleden te overleggen en er dan op terug te komen.

Op 9 april 2010 is aan appellante mondeling meegedeeld dat zij voorlopig op non-actief werd gesteld in afwachting van nader onderzoek, en dat ervan werd uitgegaan dat zij niet zou terugkeren in het-team. Dit besluit is bevestigd en schriftelijk aan appellante meegedeeld bij brief van 21 april 2010.

In een vervolggesprek op 29 april is aan appellante door de directie meegedeeld dat zij een brief zou ontvangen waarin vermeld staat dat handhaving in het team niet mogelijk is. De zaken die in het team mis zijn gegaan zullen niet in deze brief worden opgenomen. Bij brief van 10 mei 2010 heeft verweerster aan appellante medegedeeld dat besloten was haar definitief uit het team te plaatsen en via het mobiliteitspunt van haar elders binnen de organisatie van te plaatsen.

2.3. Appellante heeft tegen de besluiten van 21 april 2010 en van 10 mei 2010 beroep ingesteld. Samengevat heeft zij aangevoerd dat de op non-activiteitstelling per 9 april 2010 gezien moet worden als een schorsing als bedoeld in artikel H-39 van de CAO BVE en dat bij het opleggen daarvan niet voldaan is aan de vereisten die dit artikel daaraan stelt. Tevens heeft appellante betoogd dat er geen, althans onvoldoende dringende redenen aanwezig waren om haar bij wijze van ordemaatregel te schorsen. Tegen het besluit van 10 mei 2010 heeft appellante aangevoerd dat zij de definitieve ontheffing uit haar functie en plaatsing elders ziet als een disciplinaire maatregel van overplaatsing, genoemd in artikel H43 van de CAO BVE en dat dit besluit niet in stand kan blijven, reeds omdat de verweerprocedure van artikel H45 e.v. van de CAO BVE niet is gevolgd.

2.4. Verweerster heeft verweer gevoerd. Zij ziet het besluit van 21 april 2010 niet als een schorsing en het besluit van 10 mei 2010 niet als een disciplinaire maatregel.

3. De motivering

3.1. Met betrekking tot het beroep tegen het besluit van 21 april 2010 is de commissie van oordeel dat materieel gezien sprake is van een schorsing als ordemaatregel als bedoeld in artikel H-39 en N-1, aanhef en onder b. van de CAO BVE. Het was appellante, voorlopig, hangende het nog in te stellen onderzoek, immers niet meer toegestaan haar werkzaamheden te verrichten. Het aanduiden van deze maatregel als: "op non-activiteit stellen", kan niet bewerkstelligen dat geen sprake zou zijn van een feitelijke schorsing en dat de rechtsbescherming en waarborgen, die de CAO BVE in een dergelijke situatie van schorsing aan de werknemer toekent, niet van toepassing zouden zijn. Hier volgt tevens uit dat appellante ontvankelijk is in haar beroep tegen dit besluit bij de commissie.

3.2. Door verweerster is ter zitting erkend dat strikt genomen niet is voldaan aan de in artikel H-39 van de CAO omschreven voorschriften. De commissie ziet geen reden deze schending van de CAO-voorschriften te passeren op de grond dat appellante door die schending niet in haar belangen geschaad zou zijn. Er is immers geen sprake van schending van deze voorschriften op een enkel ondergeschikt punt, doch deze voorschriften zijn in het geheel niet nagekomen. Van belang daarbij acht de commissie dat appellante in feite direct voor onbepaalde tijd is geschorst, terwijl een schorsing in gevallen als deze ten hoogste 8 weken mag duren; daarna dient de schorsing te eindigen en een andere oplossing voor het gerezen probleem te zijn gevonden. In feite is appellante ook thans, zolang voor haar nog geen plaatsing elders is gerealiseerd, nog steeds geschorst. Evenmin is gebleken dat appellante voorafgaande aan de schorsing in de gelegenheid is geweest haar opvattingen omtrent een voorgenomen schorsing kenbaar te maken. Blijkens het verslag van het gesprek op 8 april 2010 is een schorsing daarbij niet aan de orde geweest, en op de dag erna, 9 april 2010, (een verslag van dit gesprek is niet gemaakt), is slechts aan appellante medegedeeld dat tot (feitelijke) schorsing besloten was. Het schorsingsbesluit van 21 april 2010 bevat verder ook geen inhoudelijke motivering. Het beroep tegen het besluit van 21 april 2010 is derhalve gegrond.

4.1. Met betrekking tot het beroep tegen het besluit van 10 mei 2010 is de commissie van oordeel dat het hier, anders dan appellante meent, geen besluit betreft zoals omschreven in artikel N-1 van de CAO BVE. De commissie volgt appellante hier niet in haar opvatting dat er sprake is van de disciplinaire maatregel van overplaatsing, aangezien aan het genomen besluit een bestraffend karakter ontbreekt. Zoals verweerster ter zitting ook uitdrukkelijk heeft aangegeven, wordt aan appellante geen plichtsverzuim verweten en is het geenszins de bedoeling van verweerster haar wegens plichtsverzuim een straf op te leggen. Dat appellante de verwijdering uit het Tatoe-team mogelijk wel als een straf ervaart, maakt dit niet anders. Tegen het besluit om appellante niet meer werkzaam te laten zijn in het-team te en te trachten voor haar binnen een andere werplek te vinden, staat ingevolge de CAO-BVE bij de commissie geen beroep open. Het beroep tegen het besluit van 10 mei 2010 is derhalve niet-ontvankelijk.

Beslist is dus als volgt:

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

verklaart het beroep tegen het besluit van 21 april 2010 gegrond;

verklaart het beroep tegen het besluit van 10 mei 2010 niet-ontvankelijk.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 23 juli 2010 door mr. A.A.M. Mollee, voorzitter, mr. H.P.H. van Griensven, mr. L.P. Bosma, mr. G.M.J. Prick en G. Deijs, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.